дитячий християнський журнал

СТЕЖИНКА

ISSN 2194-3796

6 • 2026

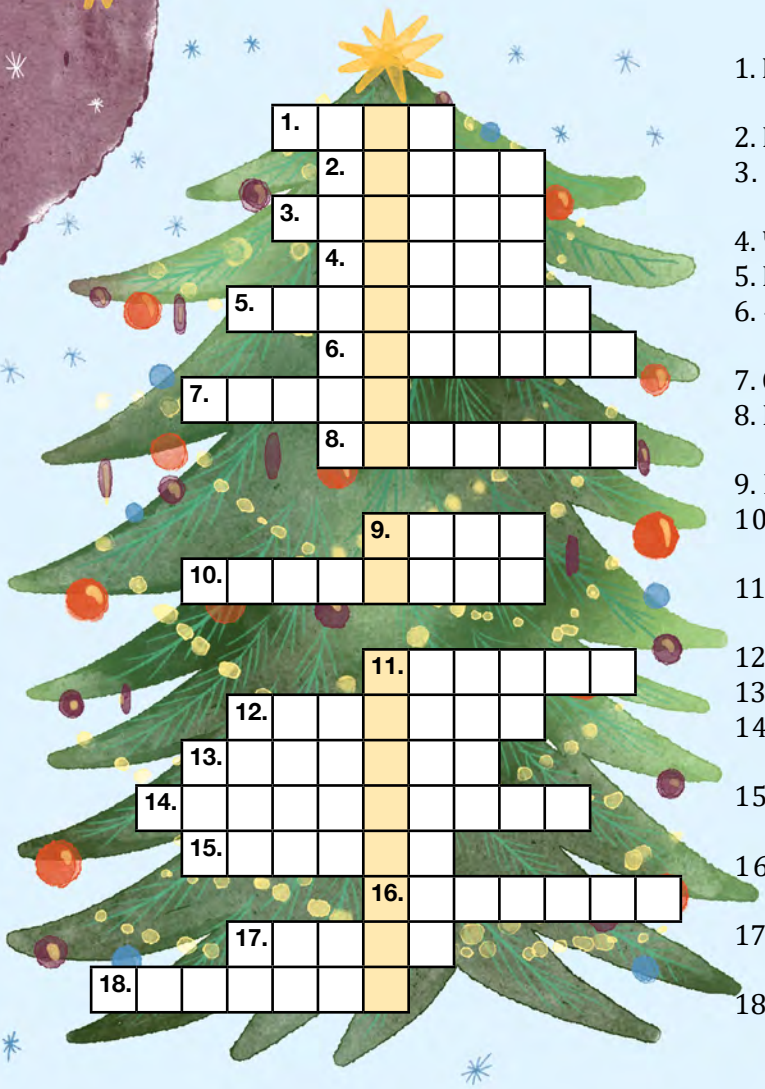
СКАРБ НА НЕБЕСАХ

ЩО ЩЕ ПООБІЦЯВ БОГ?

Протягом року ми розповідали про Божі обіцянки: простити нам гріхи, дарувати Спасителя, відповідати на молитви, втішати в біді, ніколи нас не залишати й не покидати. Сподіваємося, ти переконався, що Бог виконує Свої обіцянки. Як ти вважаєш: про яку ще Божу обіцянку ми поговоримо в цьому номері журналу?

Впиши відповіді у клітинки на ялинці – і дізнаєшся тему цього номера.

1. Ця вдова служила Богові у храмі постом і молитвою (Лк. 2:36).
2. Ім'я дівчини, з якою розмовляв ангел (Лк. 1:26–27).
3. Цей кесар видав указ про перепис населення (Лк. 2:1).
4. Чоловік Марії та земний батько Ісуса (Мт. 1:24, 25).
5. Володар Сирії за часів народження Христа (Лк. 2:2).
6. «А Марія промовила: Величає душа моя _____» (Лк. 1:46).
7. Син Єссея, який ввійшов до родоводу Ісуса (Мт. 1:6).
8. Ім'я ангела, який сповістив Марію про народження Сина (Лк. 1:26, 27).
9. Вона вказала мудрецям шлях (Мт. 2:9).
10. Місто, де мудреці шукали народженого Царя (Мт. 2:1).
11. Йому Святий Дух повідомив, що він не помре, доки не побачить Христа (Лк. 2:25, 26).
12. Місто, де народився Ісус (Мт. 2:1).
13. Його ім'я означає «з нами Бог» (Мт. 1:23).
14. Як Біблія називає прихід Христа на землю? (Мт. 1:18)
15. Хто пророкував вбивство дітей у Вифлеємі? (Мт. 2:17)
16. Місто, де Марія почула радісну звістку (Лк. 1:26–28).
17. До якого міста Марія вирушила після слів ангела? (Лк. 1:39)
18. Чоловік Єлизавети (Лк. 1:67).

Якщо ти ще не роздрукував трафарети закладок для книжок, перейди за посиланням і зроби це зараз.
https://bit.ly/bookmarks2026

Наклей закладки на цупкий папір і виріж їх. На одну з них запиши тему цього номера.

Авторка ілюстрацій Мар'яна Микитюк

Лекач — медовий пиріг

Мая Хаук

В Ізраїлі Новий рік святкують у вересні, і називається він Рош га-Шана. Це свято нагадує людям про особливий заповіт між Богом і народом Ізраїлю. У цей час заведено згадувати минулий рік, думати про свої вчинки та готуватися до нового року. Люди намагаються залишити все погане позаду й робити більше добра.

В Ізраїлі традиційною новорічною стравою є медовий пиріг. Пропоную вам спробувати його приготувати.

Інгредієнти:

- 240 мл меду
- 60 мл міцного чорного чаю
- 1 пакетик ванільного цукру
- 1,5 столові ложки олії
- 2 великі яйця
- 90 г цукру
- 190 г борошна
- 1 чайна ложка розпушувача
- ½ чайної ложки харчової соди
- дрібка солі
- 2 столові ложки кориці
- 1 чайна ложка меленого імбиру – за бажанням
- різдвяні спеції для випічки – за бажанням
- ½ склянки маку – за бажанням
- ½ склянки сушеної журавлини – за бажанням

Приготування:

1. Розігрійте духовку до 180 °C.

2. Велику форму для випікання або деко застеліть пергаментом і трохи змастіть вершковим маслом.

3. Мед підігрійте на маленькому вогні, щоб він став рідким. Потім трохи охолодіть. Додайте чай та олію і добре перемішайте.

4. У великій мисці збийте яйця з цукром, поки суміш не стане світлою та повітряною.

5. Додайте медову суміш і добре перемішайте.

6. В окремій мисці змішайте борошно, сіль, соду, розпушувач, корицю, імбир та різдвяні спеції. За бажанням додайте мак.

7. Поступово додайте сухі інгредієнти до рідкої суміші та добре вимішайте. За бажанням додайте сушену журавлину.

8. Вилийте тісто в підготовлену форму. Можна прикрасити верх пирога мигдалем, зробивши красивий візерунок.

9. Випікайте 40–45 хвилин, поки пиріг стане золотисто-коричневим. Готовність перевірте зубочисткою: якщо після проколювання вона чиста й суха – пиріг готовий.

10. Залиште пиріг охолонути у формі. Потім дістаньте його разом з пергаментом.

Порада:

Лекач стає ще смачнішим через 24 години. Зберігайте пиріг у закритому контейнері за кімнатної температури. Він може зберігатися майже 2 тижні.

Фото з особистого архіву М. Хаук

Скарб на небесах

Олексій Мюллер

За Ісусом Христом слідувало чимало людей. Серед них були селяни, рибалки, митарі, революціонери, жінки, таємні учні… Багато хто хотів подивитися на Христа, послухати, що Він говорить, побачити якісь чудеса, зустрітися з Ним особисто. Якось, скориставшись нагодою, до Ісуса підійшов один шанований чоловік. Євангеліст Лука називає його знатним. Інші євангелісти додають, що він був молодим і заможним. Цей чоловік виявив ініціативу й сам підійшов до Ісуса Христа із запитанням: «Учителю добрий, що мені робити, аби успадкувати вічне життя?» Його запитання було надзвичайно важливим.

Однак Ісус відповідає запитанням на запитання: «Чому звеш Мене добрим? Ніхто не є добрий, тільки Сам Бог». Він ніби говорить: «Якщо Я добрий, тобто досконало добрий, як Бог, то чому ти називаєш Мене просто вчителем?» Цією відповіддю Ісус закликає молодика визначитися зі своїм ставленням до Нього.

Далі знову звучить запитання у відповідь: «Заповіді знаєш: “Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідчи неправдиво, шануй батька свого та матір свою”?» Цією відповіддю Ісус спрямовує думки до Божого закону, мета якого – показати явну гріховність кожної людини та її потребу в Богові. На це багатий чоловік відповів, що він бездоганний і йому немає в чому каятися.

Тоді Ісус робить йому пропозицію, яка відразу показала справжнє ставлення цього чоловіка до Ісуса Христа: «Усе, що маєш, продай і роздай бідним – і будеш мати скарб на небесах, та приходь і слідуй за Мною».

Авторка ілюстрацій Діна Шельпук

Молодий чоловік відійшов із сумом. Залишити все своє багатство заради Вчителя з Назарета з неоднозначною репутацією він був явно не готовий. Ісус використав цю ситуацію, аби проголосити важливу істину: «Як тяжко багатим увійти до Божого Царства!»

Петро вирішив скористатися моментом і поставив Ісусу запитання про нагороду за вірність і слідування за Ним. На це Ісус проголошує учням ще одну важливу істину: «Немає нікого, хто, залишивши дім, або дружину, або братів, або батьків, або дітей заради Божого Царства, не одержав би значно більше тепер, а в прийдешньому віці – вічне життя».

Для учнів це був дуже важливий момент. Кожен із них уже чимось пожертвував заради Христа: Петро, Андрій, Яків та Іван залишили риболовний бізнес і свої сім'ї, Матвій – дуже прибуткову роботу збирача податків, Симон Зилот – свою революційну діяльність. Учні три з половиною роки подорожували з Ісусом по всьому Ізраїлю. Вони ще не знали, скільки в майбутньому їм доведеться послужити Богові й постраждати за Спасителя. Однак Господь уже визначив їм високу нагороду у вічності за їхню працю та вірність.

Цю історію записано у 18-му розділі Євангелія від Луки, вірші 18–30.

ГОВОРИ ПРО ХРИСТА

Олексій Мюллер

Проповідуйте, кажучи, що приблизилося Царство Небесне.
Матвія, 10:7

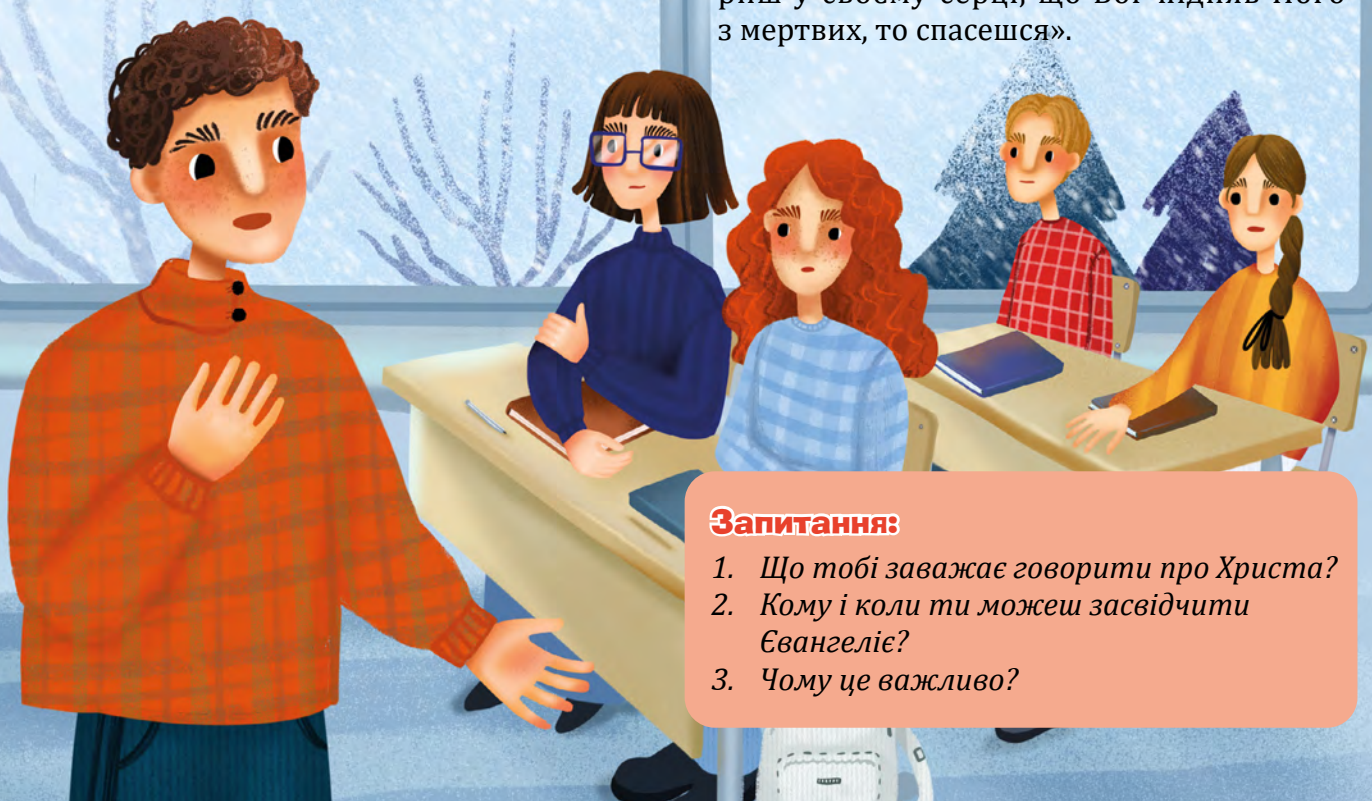
Якось на уроці літератури я отримав завдання самостійно вибрати якийсь вірш і вивчити його напам'ять. Я кілька днів шукав простий і невеличкий твір, переглядав різні збірки… І нарешті в моєму серці виникла думка – розповісти перед класом вірш «Молитва матері». Цей вірш – свідчення людини, яка увірувала після тривалих життєвих переживань. Але відразу ж мене охопив сумнів: як я говоритиму про Бога вчительці та всьому класу? Якою буде реакція? Як вони потім ставитимуться до мене? Час минав, терміни підтискали, і я таки вирішив вибрати християнський вірш.

Напередодні я не знаходив собі місця, не міг спати, не міг їсти. Я багато молився і дуже непокоївся. У призначений день урок ішов своїм звичним чином, але я дуже хвилювався. Серце, здавалося, ось-ось вискочить із грудей. Нарешті пролунало моє ім'я… треба відповідати.

Я підвівся, оголосив, що мій вірш – невідомого автора на християнську тему, і почав читати. Це тривало хвилин десять. Дивовижно, але Господь зміцнив мене, дав пам'ять і сили. Вірш я прочитав гарно, без жодної помилки. У класі стало так тихо, що можна було почути стукіт мого серця.

Щойно я закінчив, учителька пильно подивилася на мене, потім подякувала за виступ і поставила найвищу оцінку. Але й це було не головне. Відтоді вона почала інакше ставитися до мене й часто цікавилася моєю думкою з тієї чи іншої теми. Деякі учні також підходили до мене й запитували про Бога. Тоді всі в класі дізналися, що я християнин. Бог подарував можливість сміливо проповідувати Євангеліє.

Не випадково апостол Павло говорив про важливість особистого свідчення і закликав вірян у Посланні до римлян (10:9): «Якщо визнаєш своїми устами Господа Ісуса й повіриш у своєму серці, що Бог підняв Його з мертвих, то спасешся».

Авторка ілюстрацій Діна Шельпук

Запитання:

1. *Що тобі заважає говорити про Христа?*
2. *Кому і коли ти можеш засвідчити Євангеліє?*
3. *Чому це важливо?*

Чайворд «Зірка»

Склала Ельвіра Цорн

Запиши відповіді в клітинки зірки. Остання літера кожного слова буде початком наступного.

1. Як звали чоловіка Сарри? (Бут. 17:15).
2. Як одним словом можна назвати псалми, урочисті гімни, гру на музичних інструментах?
3. На який континент втекли від Ірода Марія, Йосип і маленький Ісус?
4. У книзі Буття (8:21) написано, що Господь відчув приємний запах від жертовника Ноя. Назви одним словом «приємний запах».
5. Грецька грошова одиниця, про яку Ісус розповів у притчі (Мт. 25:15).
6. Він тренує спортивну команду.
7. Свято народження Ісуса.
8. Куди заслали Івана, учня Ісуса? (Об. 1:9).
9. Туди складаєш речі, коли вирушаєш у поїздку.
10. Що вигукувала величезна кількість людей в Об'явленні? (19:6).
11. Який плід, за уявленням людей, з'їли Адам та Єва? (Але в Біблії конкретної його назви немає.)
12. Урочистий вигук радості, яким люди зустрічали Ісуса, коли Він в'їжджав у Єрусалим (Мт. 21:9).

Авторка ілюстрацій Діна Шельпук

Ірод Великий

Джон Дик

Ірод Великий відомий більшості з різдвяної історії як жорстокий цар. Мудреці зі Сходу прийшли в Єрусалим, столицю Юдеї, де Ірод був царем, якого призначили римляни. Коли ж Ірод почув, що народився «Цар юдейський» (Мт. 2:2), то дуже стривожився. У Біблії сказано: «Цар Ірод занепокоївся, а з ним і весь Єрусалим» (Мт. 2:3). Чому він так занепокоївся? Зараз усе поясню.

Автор ілюстрацій Олександр Мікусевич

Але спочатку ти можеш і сам дізнатися дещо про Ірода.

Римляни зробили Ірода царем у 40 році до Різдва Христового. Він правив дуже довго. Коли народився Ісус, Ірод і досі владарював, хоча вже був старим і його життя добігало кінця.

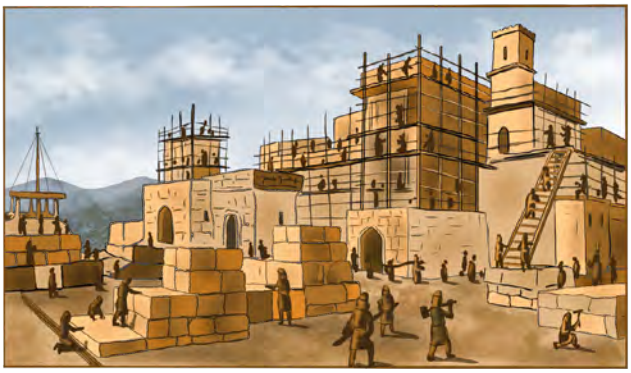
Про Ірода Великого чимало написав єврейський історик Йосип Флавій. Він жив у першому столітті, приблизно в той самий час, що й апостол Павло та інші люди, про яких ми читаємо в Новому Завіті. Завдяки його працям ми знаємо багато цікавого про життя єврейського народу того часу і про самого Ірода.

Йосип Флавій розповідає, що Ірод не був популярним серед євреїв. Багато хто вважав, що він не чистокровний єврей, а тому не мав права бути їхнім царем. Аби здобути прихильність народу, Ірод робив багато різних справ. Найважливішим його здобутком є відновлення храму в Єрусалимі. Цар перебудував його так, що храм став найвеличнішою спорудою в усій Римській імперії.

Ірод дуже любив будувати. І сьогодні в Ізраїлі можна побачити залишки його палаців, театрів, стадіонів, портів, міст тощо.

Він також виявився здібним правителем. У період сходження Ірода на царство народ через численні війни жив дуже бідно. А завдяки розвитку торгівлі спеціями, оливковою олією, золотом, сріблом та іншими цінними товарами економічне життя в Юдеї покращало. Отже, як будівничий і правитель Ірод зробив чимало корисного для своєї країни.

Проте, як і багато інших правителів, він робив це насамперед заради власної слави.

Йосип Флавій також пише, що наприкінці життя Ірод зробився дуже підозріливим і жорстоким. Він постійно боявся втратити владу. Цар мав кількох дружин і багато дітей. Через страх, що хтось із них захоче посісти його місце, він наказав убити навіть деяких дружин і синів. Хоча Ірод знав, що старіє і скоро помре, він не хотів розлучатися зі своєю владою.

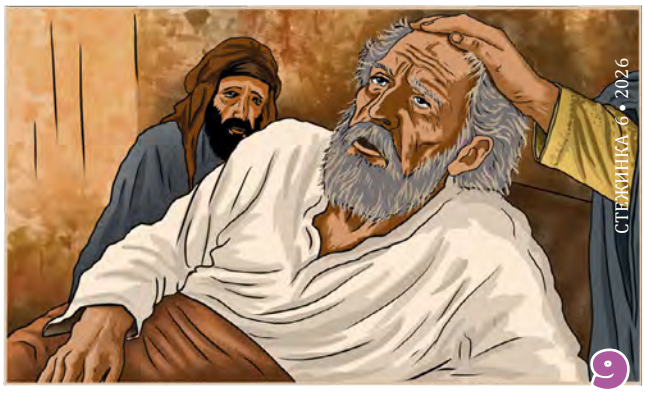
Саме тоді до нього прийшли мудреці й запитали: «Де Цар юдейський, Який народився?» Це запитання неабияк налякало Ірода. Він не хотів, щоб хтось інший був царем. Тому вирішив будь-що позбутися Ісуса.

Але справжній Цар – наш Господь Ісус Христос – зовсім інший. Йому не потрібно доводити, що Він є Царем. Мудреці прийшли здалеку, щоб уклонитися Йому ще тоді, коли Він був Немовлям. Вони визнали Його Царем.

У Євангелії від Матвія (2:10) сказано: «Побачивши зорю, вони зраділи дуже великою радістю». Якщо ми будемо шукати Ісуса, поклонятися Йому і приносити Йому найкраще, що маємо – свій час, свої таланти, свої дари, – наше життя теж наповнить справжня радість.

Ірод помер нещасним, бо все життя тримався за свою владу. Якби він повірив Божому Слову, яке почув від мудреців, усе могло би бути інакше. Якби він разом з ними прийшов до Ісуса і склав свою корону до ніг Царя царів…

Томатне дерево

Олена Мікула

Вітя, насвистуючи, збігав сходами, аж раптом його зупинила сусідка:

– Доброго ранку, Вітю! Ти поспішаєш?

– Ні, тітко Аню, – весело відгукнувся Вітя. – У мене канікули!

– То, може, зайдеш до мене? Я покажу тобі дещо цікаве, – запропонувала тітка Аня.

Вітя любив бувати в тітки Ані. У неї завжди дуже чисто й затишно. Хлопчику подобалося все: і смугасті килимки на підлозі, і білосніжні фіранки на вікнах, і квіти в горщиках на підвіконні. Зайшовши на кухню, він побачив серед квітучої герані горщик з незвичайною рослиною. Це був томат. І не просто томат, а справжнє томатне дерево. Воно було заввишки понад пів метра, а на міцному стеблі ярусами росли кетяги маленьких червоних помідорчиків.

– Можеш скуштувати, – запропонувала тітка Аня.

Вітя зірвав помідорчик, поклав до рота й аж заплющив очі від задоволення.

– Ой, як смачно! Навіть смачніше, ніж справжній!

Тітка Аня усміхнулася:

– Якщо хочеш, я можу дати тобі насіння. І ти виростиш у себе на підвіконні таке саме томатне дерево.

Вітя з радістю взяв насіння, уважно вислухав поради тітки Ані й помчав додому.

– Сергію, Сергію, – захекано звернувся він до брата, – у тітки Ані на підвіконні росте томатне дерево, і вона дала мені насіння. Я хочу виростити таке саме. Тітка Аня пояснила, як його посадити, як доглядати, щоб отримати багатий урожай.

– Нумо, покажи, – зацікавився Сергій. – Так, у тебе тут шість зерняток. Поділимо порівну: тобі три й мені три. Я теж хочу виростити томатне дерево.

Брати так і зробили. У комірчині вони знайшли два квіткові горщики, а потім сходили в парк і принесли землі.

– Це твій горщик, а це мій, – командував Сергій, насипаючи землю.

– Тільки знаєш, Сергію, ми сьогодні ще не будемо сіяти насіння, – попередив Вітя.

– Це чому? – здивувався той.

– Тітка Аня сказала, що насіння треба покласти в маленьке блюдечко, залити водою, накрити шматочком марлі й поставити в холодильник на три дні.

Автор ілюстрацій Яків Бурда

– От іще! – розчаровано протягнув Сергій. – Буду я три дні чекати! Виросте й так!

Сергій швидко зробив заглиблення в землі, поклав туди своє насіння й полив водою з-під крана. Обтрусивши руки, він поставив горщик на підвіконня й побіг надвір.

– Ех, Сергійку! Так не можна! Ти й насіння не підготував, і землю не обробив, – зітхнув услід йому Вітя.

Через три дні Вітя, дотримуючись порад тітки Ані, нагрів води й, поставивши горщик у велику миску, обробив землю окропом. Тітка Аня пояснила, що в землі є насіння різних бур'янів, яке може заглушити паростки томата. Після того як земля охолола, Вітя зробив у ній три акуратні ямки, поклав туди насіння й засипав його землею.

– Ростіть, мої маленькі, я правильно за вами доглядатиму, щоб вам було добре, – примовляв Вітя.

Щоранку він насамперед біг до свого горщика й за потреби поливав землю. Вітя з нетерпінням чекав, коли ж з'являться паростки.

Та одного ранку Сергій із тріумфальною усмішкою показав Віті свій горщик, у якому зеленіли тоненькі паростки.

– Скоро я тебе, Вітю, помідорчиками пригощу. А ти казав – не зійдуть! Зійшли, та ще й раніше, ніж твої! – радів Сергій.

Вітя зітхнув і подивився на свій горщик… Але вже за кілька днів уранці він побачив, що крізь чорну вологу землю пробилися три міцненькі зелені паростки.

– Ура! Зійшли, мої любі! – мало не цілував їх Вітя.

Він побіг до Сергія, щоб поділитися радістю. Брат сидів біля вікна й задумливо розглядав паростки у своєму горщику.

– Дивно, я посадив три насінини, а паростків дев'ять, – бурмотів він.

Вітя поглянув на тоненькі травинки, що пробивалися крізь землю, і припустив:

– Мені здається, що це не томат, а бур'яни. Ти ж не обробив землю як слід.

Сергій почухав потилицю, а потім махнув рукою:

– Нічого, нехай ростуть, а там побачимо, де помідори, а де бур'яни, – і знову водою з-під крана рясно полив рослини.

Минав час. Вітя старанно доглядав паростки. Настав час пересадити їх у більший горщик. Під час пересадки Вітя відщипнув кінчики корінців – так навчила тітка Аня. Це потрібно для того, щоб корінь правильно розвивався.

А в Сергієвому горщику зійшла якась трава, два паростки заячої капусти, кущик пасльону та кволий паросток помідора. Вітя поливав і Сергієві сходи, адже брат забував робити це вчасно.

І ось на підрослих міцних стеблах з'явилися жовті квіточки. Настав час запилення. Вітя підійшов до мами:

– Мамо, ти маєш м'який пензлик?

– Маю. А навіщо він тобі? – здивувалася вона.

– Мені треба трохи полоскотати квіточки на моїх рослинах, – відповів Вітя.

– Полоскотати? – засміялася мама. – Для чого?

– Ну як ти не розумієш?! Якщо рослина росте на городі, її квіточки запилюють бджоли. А в нас же немає бджіл. Я маю сам запилити квіточки. І для цього мені потрібен пензлик, – пояснив мамі син.

– Так, мабуть, знайду тобі пензлик, а то ще, чого доброго, запросиш до хати бджіл, – усміхнулася жінка.

Вітя взяв пензлик і дуже дбайливо та обережно полоскотав кожну квіточку.

Минав час. Хлопчик спостерігав, як замість квіток з'являлася зав'язь, як маленькі кульки збільшувалися в розмірах. Він дуже радів кожній зміні.

А в горщику його брата буяли бур'яни. Єдиний паросток помідора зовсім зів'яв, пожовтів і загинув. На зауваження брата Сергій відповів:

– Мені просто трапилося погане насіння. І взагалі, я не люблю помідори. Я краще вирощуватиму лимон. Узимку. – І поливав з горщика всі паростки…

На деревцях Віті плоди поступово змінювали колір – стали бурими, потім помаранчевими, а згодом червоними. Настав час

збирати врожай. Хлопчик покликав маму, тата, тітку Аню, Сергія і почав усіх пригощати. Тато хвалив помідори і здивовано хитав головою:

– Я не припускав, що в тебе щось вийде.

А тітка Аня зауважила:

– Молодець, Вітю! Ти дотримувався всіх моїх порад, і тепер маєш ці плоди.

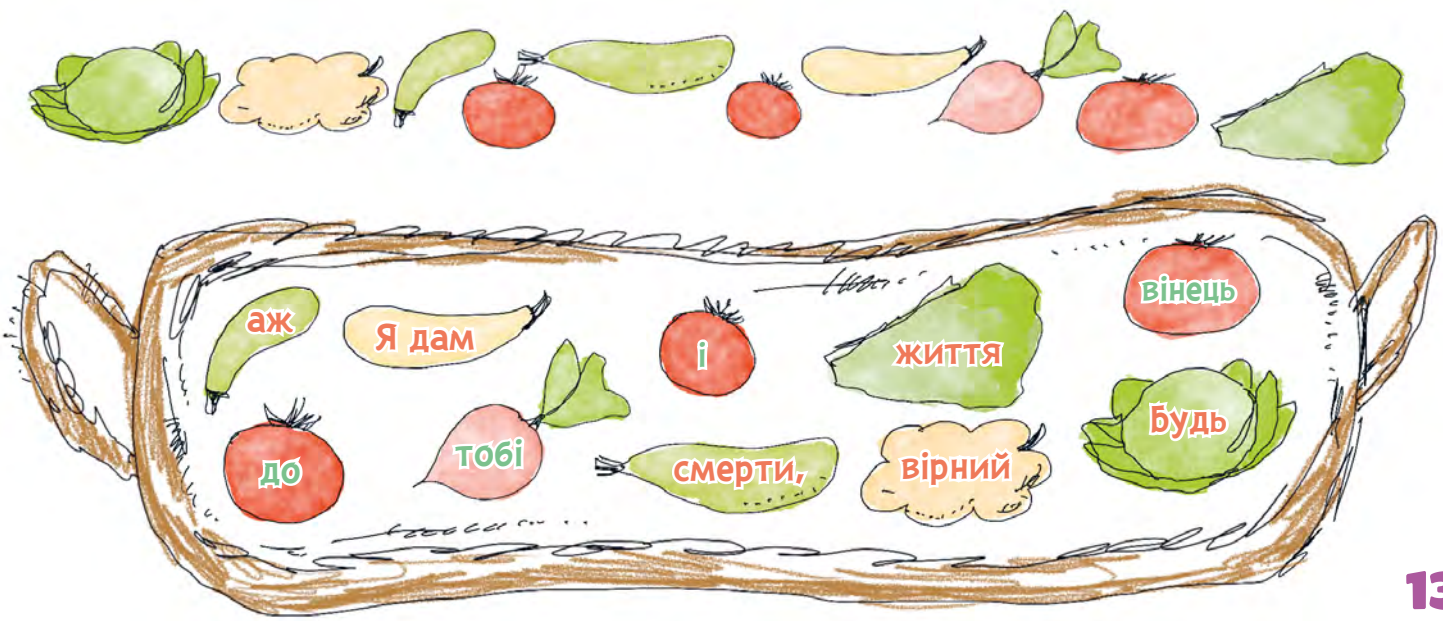
Усі ми хочемо, щоб наша праця не була марною. Це стосується всього нашого життя. Є книга, яка може дати тобі пораду для будь-якої життєвої ситуації. Ця Книга – Біблія. Бог через Своє Слово навчає нас правильної поведінки та правильних взаємин з іншими людьми. І якщо ми завжди будемо виконувати те, чого навчає нас Бог через Біблію, наша праця матиме плід.

Прочитай вірш!

Склала Ельвіра Цорн

Склади слова у правильному порядку, щоб дізнатися дивовижну обіцянку Бога.

Запитання дітей місіонеру

СЛУЖИТИ БОГОВІ МОЖНА ВСЕ ЖИТТЯ

Багато років Петро Луничкін служить місіонером. Зараз він живе в США і трудиться для Господа. Запитання йому ставлять друзі Фіма Василенко, 9 років, і Филип Дудай, 10 років.

Як часто ви читаєте Біблію?

Я намагаюся читати Біблію щодня. Наша душа потребує її так само, як тіло їжі. Якщо людина довго не їсть, вона слабшає. А коли ми читаємо Боже Слово, наша віра зміцнюється. Я регулярно читаю Біблію, щоб краще пізнавати Бога, більше Йому довіряти й жити так, як Він навчає.

Як ви вирішили стати місіонером?

Коли я був маленьким, про місіонерів говорили дуже мало. Я жив у країні, де віряни було нелегко: про Бога не можна було вільно говорити, а книжок про місіонерство майже не було. Тоді нам здавалося, що місіонер обов'язково має їхати кудись далеко, наприклад, до Африки. Згодом я зрозумів: Бог посилає людину не лише в іншу країну, а й до тих, хто живе поруч.

1991 року ми заснували Місію християнського милосердя в Північній Осетії (нині – Республіка Північна Осетія – Аланія). Тоді багато людей жили в злиднях. Ми приносили їм продукти, одяг, а разом із цим дарували Біблії та християнські книжки від місії «Світло на Сході». Завдяки цьому служінню з'явилася нова церква. Вона продовжує існувати і сьогодні.

Отже, місіонером можна бути й там, де ти живеш.

Як місіонер заробляє собі на життя?

По-різному. Хтось працює будівельником, лікарем чи вчителем і водночас розповідає людям про Ісуса Христа. Хтось вирушає на місіонерське служіння до інших міст або країн. Тоді місіонерові допомагають церква, друзі чи християнські організації. Наприклад, місія «Світло на Сході» підтримує місіонерів у різних країнах світу.

Місіонерам допомагають не лише матеріально, а й молитвою. Це дуже важливо, адже вони потребують Божого захисту й особливої мудрости, щоб доносити людям Боже Слово.

Чи можна місіонеру мати сім'ю та дітей?

Звісно. У нашій родині діти змалку допомагали нам з дружиною у служінні. Вони полюбили місію і зрозуміли своє покликання – розповідати людям Добру Звістку про спасіння.

Фото з особистого архіву П. Луничкина

З якого віку можна бути місіонером? І чи виходять місіонери на пенсію?

Місіонер – це служитель, через якого люди дізнаються про Ісуса. Навіть дитина може брати участь у Божій справі. Якщо ти розповів другові про Ісуса, запросив його до недільної школи, подарував дитячу Біблію, допоміг комусь або помолився за когось – ти вже служиш Богові.

Звісно, щоб поїхати місіонером до іншої країни, потрібно підрости, добре навчатися, знати Біблію та бути слухняним Богові. Коли з віком місіонерам стає важко подорожувати чи виконувати певну працю, вони можуть молитися, підтримувати, наставляти й заохочувати інших розповідати про Христа. Служити Богові можна все життя.

Чи може місіонер завести собаку?

Собака може стати для місіонера справжнім другом. Він зустріне господаря біля дверей, радісно замахає хвостом і ніби скаже: «Я радий, що ти повернувся!»

Але собака – це не іграшка. Про нього потрібно щодня дбати: годувати, вигулювати, лікувати, якщо він захворів, і, звісно, любити.

Місіонер часто буває зайнятий або вирушає в поїздки. Тому варто добре подумати: чи зможе він належно піклуватися про собаку? Якщо зможе, то чому б і ні?

Чи повинен місіонер готувати собі заміну?

Так, повинен. Але це не означає просто знайти людину, яка замінить його. Місіонер допомагає християнам навчатися служити Богові: заохочує їх, бере із собою на служіння та показує добрий приклад. А найголовніше – місіонер молиться, щоб Бог посилав нових працівників. Адже лише Господь знає кого і куди покликати.

ВІН ПРИЙШОВ

Олена Зенченко

– Сину, що з настроєм? – запитала мама. – Незабаром Різдво, а ти ходиш зажурений…

– Мені геть не до свята, – буркнув Лесик. – Різдво – сімейне свято, його святкують удома. А в нас ані сім'ї, ані дому…

Мама зітхнула:

– Що поробиш… Наш дім зруйновано. А тата з війська не відпустили.

– Чому так несправедливо?! І коли ця війна закінчиться…

– Я не знаю, синку. Але війна – це не привід зневірятися. Ми живі, здорові. Це вже як багато. До речі, маю для тебе сюрприз: я запросила до нас бабусю Ліду з нашої церкви.

– Бабусю Ліду? – настрій хлопчика одразу покращився. – Це чудово. Я її дуже люблю.

– Знаю, тому й покликала. Тож допоможи мені на кухні, бо вона от-от прийде…

Бабуся Ліда в їхній церкві з'явилася рік тому й одразу привернула загальну увагу. Хоча жінка вже давно розміняла сьомий десяток, проте вона прямо-таки фонтанувала енергією, завжди усміхнена, привітна. Для кожного вона мала лагідне слово, залюбки підставляла плече – чи то сиділа з чужими дітьми, чи то комусь допомагала по господарству, чи то відвідувала самотніх. З її нестримною натурою та легкою вдачею складалося враження, що вона прожила гарне безтурботне життя, проте мало хто знав, що в її будинок влучила ракета, єдиний син-воїн чотири роки як зник безвісти, а невістка з онукою подалися аж за океан, якнайдалі від війни.

Авторка ілюстрацій Аня Барченко

За годину на порозі з’явилася бабуся Ліда. І як завжди не з порожніми руками.

– Що це? – здивувався Лесик, коли жінка почала викладати на стіл ялинкове віття, червону стрічку, свічки та різні дрібні прикраси.

– Ми зробимо вінок адвенту.

– Адвенту? – здивувався хлопчик. – Здається, я це слово вже чув, але не пам’ятаю, що воно означає.

– Це слово означає «прихід», – пояснила мама. – Коли я ще носила тебе під серцем, то останній місяць був особливим. Адже ти міг народитися будь-якої миті. І я хвилювалася, як це станеться, готувалася до твоєї появи. А коли ти прийшов у цей світ, моє і татове серця наповнили неймовірні мир і радість.

– А різдвяний адвент – це прихід Ісуса, – додала бабуся Ліда. – І є гарна традиція плести вінок і запалювати свічки. Зараз ми це і зробимо.

– Невже обов’язково треба вінок? Може, зробимо букет? – запропонував Лесик, який не дуже полюбляв робити такі речі.

– Ми можемо зробити як захочемо, – усміхнулася мама. – Але краще вінок. Кожна дія має своє значення, і вона навчає бачити Бога у звичайних речах.

– Наш вінок має округлу форму, – мовила бабуся Ліда, вигинаючи ялинкове віття. – Коло не має ані початку, ані кінця. Це символ вічности Бога, Який не має ані початку, ані кінця.

– А вічнозелені галузки – це символ вічного життя, – пояснила мама. – Ісус Своїм приходом на землю дав нам, усім людям, надію на вічне життя.

– Тепер, Лесику, обв'яжи цей вінок червоною стрічкою, – попросила бабуся Ліда, – яка є символом Божої любови. І вистав чотири свічки.

– А навіщо аж чотири? – здивувався хлопчик. – Хіба однієї не вистачить?

– Чотири свічки – це чотири тижні очікування на прихід Месії. Як твоя мама по-особливому чекала на тебе останнього місяця, так і все людство чекало на Спасителя.

– Щотижня свічки запалюють по черзі. Але, гадаю, нічого страшного не станеться, якщо ми запалимо всі відразу, – усміхнулася мама, пішовши на кухню по сірники.

– Перша свічка – це символ надії. Коли люди зневірялися від горя і страждань, у часи воєн і голоду, у часи несправедливости, Бог через пророків обіцяв спасіння: «Ось, діва матиме в лоні та народить Сина, і дадуть Йому ім'я Еммануїл, що означає: З нами Бог» (Мт. 1:23).

Бабуся Ліда піднесла запалений сірник до ґнота – і свічка вмить запалахкотіла.

– Бачиш, сину, Бог не відступив від Свого слова. Він поряд з нами, особливо, коли лунає сирена й літають ракети. Він поряд з татом на фронті. Він поряд з бабусею Лідою.

– Друга свічка – свічка миру. Бог приніс нам Свій мир.

– Який мир, коли ми в укриттях так часто сидимо? – обурився хлопчик. – Ми живемо у війні!

– Мир людський і мир Божий – це різні речі. Людський мир короткочасний. Він залежить від обставин. Навіть якби в нас не було війни, ми все одно тривожилися б. А мир Божий – це коли посеред тривог є спокій, коли попри всі обставини ми довіряємо Йому, – пояснила мама.

– Третя свічка – свічка радости. Ми радіємо, що Бог з нами, що Він турбується про нас, і Йому не байдуже до нашого життя. Він добре знає наше серце й наші бажання.

– Я маю одне…

– І я теж, мій хлопчику.

Бабуся обійняла Лесика, і вони кілька хвилин помовчали.

– І нарешті, остання свічка – свічка любови. Любов Бога безмежна. Він наповнив цей світ Своєю любов'ю. І Його любов усе переможе, – прошепотіла мама.

Запалені свічки кидали на стіни довжелезні тіні. Усі мовчки спостерігали за мерехтливими вогниками, і кожен думав про своє – гірке, наболіле, тужливе. Але відчаю від таких думок не було, бо вони відчували присутність Того, Хто все це пережив на Собі, Хто огорнув любов'ю та запалив у серці надію…

Лесик уже був у ліжку. Мама тримала на колінах Біблію і читала з Книги пророка Ісаї: «Тому що Дитя нам народилося, – нам дано Сина. Влада на Його плечах, і дадуть Йому ім'я: Дивовижний Порадник, сильний Бог, Отець вічности, Владика миру». У кожному слові було щось незбагненно величне, неймовірно прекрасне й багатонадійне.

Раптом пролунав дзвінок.

– Хто це о такій годині? – стривожилася мама, ідучи до дверей. – Чи не трапилося щось?

У квартирі ніби все завмерло. Лесик вискочив з ліжка й побіг подивитися.

На порозі стояв тато.

МАЙЖЕ РІЗДВЯНЕ ДИВО

Олеся Ісаак у гостях у лікарки-акушерки Яни

Думаючи про Різдво, ми часто уявляємо Немовля в яслах і Його батьків, які з трепетом дивляться на Нього. Іноді ми забуваємо, що Марія була жінкою, яка носила Дитя під серцем і народила Його у світ, що Йосип із радістю дивився на Немовля, на Яке так чекав. Цим Немовлям був Ісус. Він прийшов у цей світ безпорадною маленькою Дитиною, як і будь-яке інше немовля. І все ж це було зовсім особливе Немовля.

І сьогодні щодня народжуються діти. Щоправда, здебільшого вже не у хліві, але радість батьків зазвичай така сама, як була у Марії та Йосипа.

Акушерка Яна вже двадцять п'ять років переживає ці особливі миті разом із різними сім'ями. Ще в дитинстві вона знала, ким хоче стати, коли виросте.

– У п'ять років я заявила мамі: «Я буду акушеркою! Тоді я завжди першою бачитиму дітей!» – зі сміхом розповідає Яна.

Слово «акушерка» походить від французького *accoucher* й означає «та, що допомагає під час пологів». Але чим насправді займається акушерка?

Акушерка піклується про мам і немовлят. Вона допомагає жінці під час вагітности, готує майбутніх батьків до пологів, а після народження дитини перевіряє, як почуваються мама й малюк, ділиться своїми знаннями та показує, як доглядати за новонародженим.

– Мені іноді доводиться швидко ухвалювати рішення, зберігати спокій і відчувати, чого саме сім'я потребує цієї миті, – розповідає Яна.

Навіть через багато років вона й досі захоплюється дивом життя. Особливо Яну вражає те, що серце малюка починає битися вже за кілька тижнів після зачаття.

Авторка ілюстрацій Олена Гавришук

– Найпрекрасніша мить у моїй професії – це коли малюк нарешті з'являється на світ. Батьки просто сяють від щастя, побачивши свою дитину!

– Для нас малюк був невидимим. Але ще в материнському лоні він був справжньою людиною – з ручками, ніжками й серцем! – із подивом і захопленням говорять молоді батьки.

Яна бачить у цьому свідчення того, як дивовижно Бог створив людину. Тому віра в Бога відіграє важливу роль у її професії.

– Я вірю, що Бог дарує життя і зберігає його, – каже вона.

Яна часто молиться за сім'ї, про які піклується, особливо якщо вони стикаються з труднощами або переживають важкі часи. Її бажання – показати людям Божу любов.

– Я супроводжую цих людей лише недовгий час. Але іноді слова, молитви й маленькі прояви турботи можуть змінити їхнє життя.

Щоразу народження дитини нагадує Яні про те, яку велику цінність має життя кожної людини. Саме тому вона така вдячна за свою професію.

– Кожне нове життя наповнює світ радістю. І саме це робить мою професію такою особливою.

Можливо, саме в цьому і є найважливіша звістка Різдва: Бог любить кожну людину. Кожна дитина є бажаною для Бога. Кожну дитину Бог створив неповторною. Кожне нове життя – це маленьке диво.

Фото Харальда Барта

Петер Мартін

НІЧНИЙ ВИФЛЕЄМ

Марія з Йосипом у Вифлеємі не змогли знайти місце в готелі, тому провели ніч у хліву. Там Марія народила Первістка. Вона назвала Його Ісусом.

Тієї ж ночі ангел повідомив пастухам, які були на полі неподалік Вифлеєма, про народження Дитини. Пастухи захотіли на власні очі побачити Ісуса, Спасителя світу. Вони знайшли Немовля у хліву, у яслах, як і сповістив їм ангел.

Знайди сповите в яслах Немовля.

На полювання подалися 7 кішок.

Ісуса ідуть відвідати 5 пастухів.

Пошукай бика.

Знайди три вислюки.

Під час своєї варти два воїни заснули. Розбуди їх.

Цієї ночі три підлітки перебувають на вулиці. Де саме?

На полювання вийшли дві лисиці.

У дорозі ще перебуває корова з телям. Знайди їх.

Збирачі мита часто вимагають у людей більше грошей, ніж потрібно. Так вони багатіють. Знайди помешкання заможного митника.

У готелях Вифлеєма багато людей. На столі у дворі стоять чарки. Порахуй їх.

Жінка замішує тісто для хліба на сніданок. Де вона?

Де мандрівники, там і злодії неподалік. Он два крадії порпаються в чужих мішках.

Чи насправді ангели в небі над Вифлеємом? Знайди здивованого спостерігача.

Заможні люди використовують вози для перевезення. Знайди 4 вози.

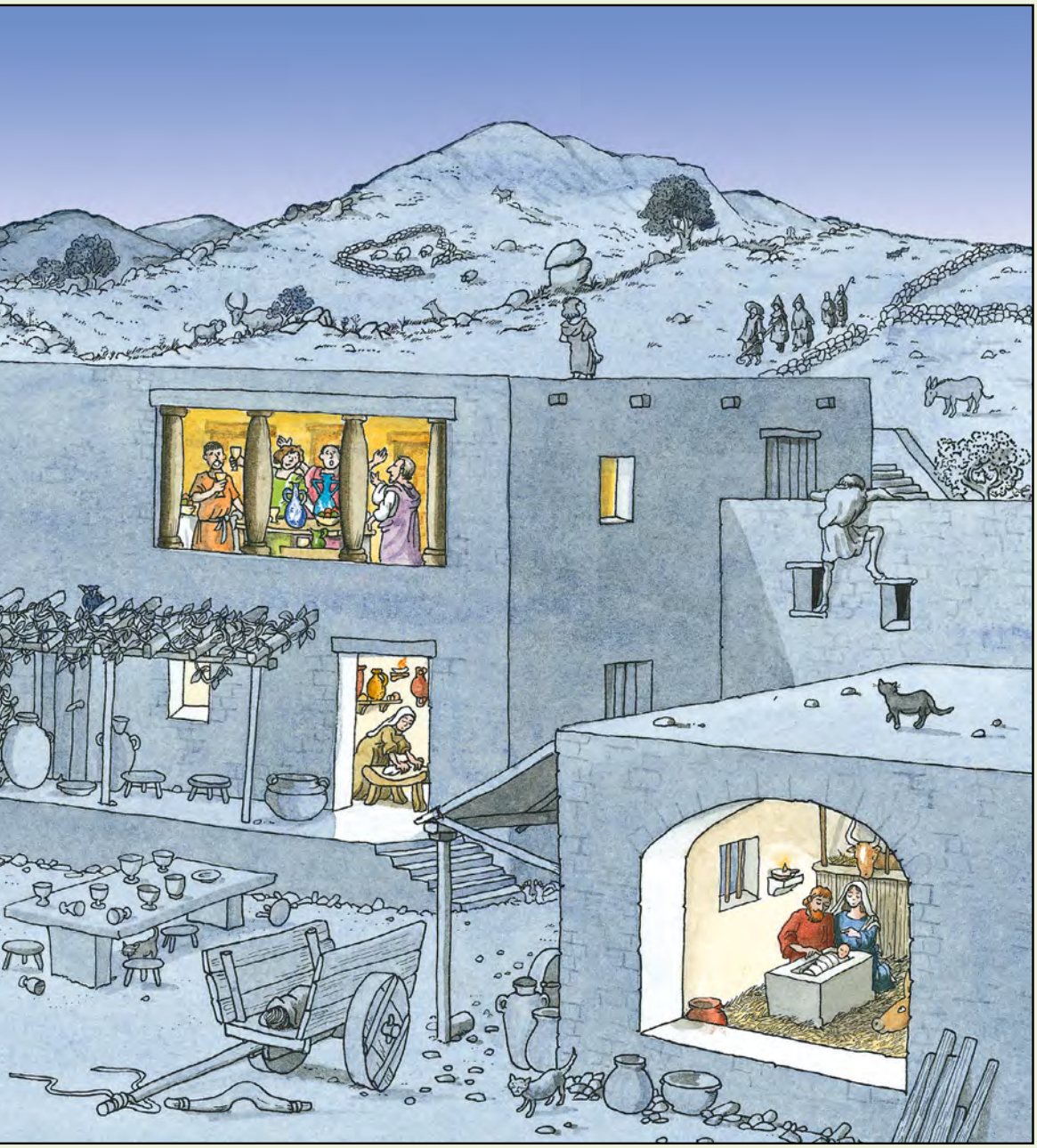

Знайди оливну лампу.

На вулиці ночують три жебраки-безхатьки. Де вони вмостилися?

Скільки шакалів полюють цієї ночі?

Пошукай овечу кошару.

Музика посеред ночі? Знайди арфіста, якому не спиться.

Автор ілюстрацій Петер Кент

З книжки «Слідами Ісуса», © 2024, Світло на Сході

ПОДОРОЖ ДВІЙНЯТ ПО СВЯТІЙ ЗЕМЛІ

Вадим Білий

Веня і Лія приїхали в гості до дідуся, який живе в Ізраїлі. Онуки вже оглянули Хайфу, побували в Назареті та на місці хрещення в річці Йордан, у Капернаумі й біля руїн стародавніх воріт міста Дан. Що покаже їм дідусь сьогодні?

ЗІРКА В ПЕЧЕРІ

– А сьогодні куди ми поїдемо? – не втрималася від запитання Лія, хоча вчора вони з Венею домовилися дати дідусеві відпочити.

Марко Веніямінович із любов'ю подивився на онуків і запитав:

– Де ми ще не були і куди б ви неодмінно хотіли потрапити?

– У Вифлеєм! – одноголосно відповіли діти.

– Тоді хутчіш снідайте, за пів години приїде таксі.

Діти швидко поснідали, почистили зуби й зібрали свої рюкзачки.

– Мамо, а ми сьогодні їдемо у Вифлеєм! – похвасталася Лія, тримаючи в одній руці рюкзак, а в другій – мобільний телефон. – Дідусь замовив таксі. Мамо, нам уже час. Татові привіт…

У дворику, оточеному з усіх боків будинками, гучно засигналила машина.

– Це нас кличуть! – сказав дідусь, випустив дітей із квартири, замкнув двері і спустився сходами у двір, де на них чекав пошарпаний життям «мерседес».

Дорогою дідусь розмовляв з таксистом арабською мовою. Лія й Веня вже настільки звикли до івриту, що легко могли відрізнити його від арабської. Солдати на блокпості перед Вифлеємом зупинили машину, побіжно оглянули пасажирів і підійняли шлагбаум.

– Ми їдемо сюди на таксі, бо на автомобілі з ізраїльськими номерами в арабському місті небезпечно, – пояснив дітям Марко Веніямінович і продовжив: – Таксист – пастор арабської євангельської церкви у Вифлеємі. Ми з ним давно знайомі, можна навіть сказати – дружимо.

За кілька хвилин вони вже були на великій площі перед величною стародавньою церквою, яка більше нагадувала фортецю, ніж храм.

– А що означає «Бутрус»? Я часто чула це слово у вашій розмові, – запитала Лія, коли дідусь, розрахувавшись із таксистом, підійшов до онуків, які стояли осторонь.

– Так арабською мовою звучить ім'я Петро. Це ім'я нашого таксиста. Ми домовилися, що він забере нас звідси через чотири години.

Вони пройшли площею повз припарковані автомобілі й зупинилися перед низькими дверима, до яких дорослі заходили, мимоволі схиляючи голову.

– А чому великі двері храму закладено камінням? – запитав дідуся Веня.

– Їх заклали ще в середні віки, щоб араби не заїжджали до церкви верхи на конях, – відповів дідусь.

Веня і Лія слідом за дідусем увійшли до храму. Храм освітлювали два ряди вікон, розташованих високо вгорі. Його центральну частину з обох боків оточували портики з масивними круглими колонами. Підлогу було викладено кам'яними плитами, які за багато століть зітерли ноги прочан. У повітрі відчувався запах ладану й давнини. У центрі стояв великий, багато оздоблений вівтар. Високо над головою перехрещені балки утворювали складну конструкцію, що підтримувала дах храму.

Перед вівтарем у кілька рядів стояли стільці, на яких де-не-де сиділи люди, занурені в молитву. З одягу деяких було зрозуміло, що це ченці й черниці.

Дідусь з онуками стали в невелику чергу у правому портику. Черга просувалася повільно. Хвилин через п'ятнадцять діти зрозуміли чому. Вони підійшли до невеликого заглиблення, яке колись було печерою, а тепер стало головним місцем поклоніння. Велика зірка на підлозі позначала місце, де, за переданням, народився Ісус. Над чотирнадцятипроменевою зіркою висіло з десять, а може й більше, лампад, прикріплених до склепіння печери. Кожному паломникові хотілося хоча б кілька секунд у тиші помолитися на цьому місці. Люди ставали навколішки. Дехто схилявся аж до землі й торкався чолом стародавнього каміння. Праворуч від входу, перед місцем, де, за переданням, стояли ясла з Немовлям, був стіл, схожий на вівтар, який, судячи із зображень, було присвячено мудрецям, що прийшли поклонитися Ісусові.

Марко Веніямінович із дітьми надовго тут не затримувалися. Разом із потоком туристів вони вийшли з храму.

– Храм збудували у IV столітті за наказом імператора Костянтина та його матері Олени. А тепер ми підемо на Вифлеємські поля, – оголосив дідусь і, взявши дітей за руки, почав майже проштовхуватися крізь натовп: із трьох автобусів хлинула величезна група туристів з Південної Кореї.

Ішли вони недовго. Пройшли через ворота на територію грецького православного монастиря й зупинилися біля стародавніх оливкових дерев.

– Цим деревам понад дві тисячі років, – сказав Марко Веніямінович. – Принаймні так стверджують ботаніки.

Вийшовши через іншу браму, вони попрямували вздовж мурів, що оточували монастир, і незабаром опинилися серед подекуди розкиданих оливкових дерев і невеликих скель, які де-не-де виступали поміж кущами. Раптом вони почули спів. Рідний спів. Звідкись праворуч, із глибини печери, долинали урочисті звуки гімну «Тиха ніч, дивна ніч».

Увійшовши до печери, вони побачили невелику групу чоловіків і жінок, які зі сльозами на очах співали останній куплет. Після співу один з них, на голову вищий за інших, могутнім басом звернувся до Бога в молитві й подякував Йому за те, що Він послав у цей світ Ісуса Христа, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне.

– Амінь! – приєдналися до молитви діти й Марко Веніямінович.

Люди оточили дітей і дідуся та почали розпитувати, хто вони і звідки.

– А ми приїхали в Ізраїль з різних країн, щоб разом провести кілька днів у молитві, – сказав той, що був найвищий. – Мене звати Сергій, я з України. Це Андрій, він зі Сполучених Штатів. А його звати Едуард, він татарин… А це Ельвіра. Вона створила журнал «Стежинка». Ви його знаєте?

– Звичайно, знаємо! – в один голос відповіли діти. – Ми давно його читаємо українською мовою. А в одному з номерів навіть надрукували наші малюнки!

Діти несміливо підійшли до зніяковілої жінки й міцно її обійняли.

– Якщо маєте час, пропоную разом перекусити на Вифлеємських полях, – запропонував Марко Веніямінович. – Я всіх вас запрошую. Тут неподалік мої друзі тримають кав’ярню.

Усі охоче погодилися.

Того вечора Веня і Лія довго не могли заснути. А коли нарешті заснули, їм снилися пастухи й волхви… і ангели, які співали знайомих їм пісень.

Далі буде…

Різдвяна зірка

Катерина Калиновська-Сліпченко

Маленька Катруся уважно слухала вчительку біології – Людмилу Миколаївну (сувору, але добру й мудру жінку), а за вікном тихо падав пухнастий сніг. Темою уроку були рослини. Учителька розповідала про різноманітні квіти, а допитлива Катруся лише встигала дивуватися, скільки всього прекрасного створив Бог: квіти, схожі на мавпочок, зовсім чорні квіти, а одна навіть нагадувала качечку.

Та найбільше дівчинку зацікавила пуансетія (і яка ж незвичайна назва!), яку в народі називають різдвяною зіркою. Ця дивовижна рослина відрізняється від інших тим, що цвіте з грудня до лютого, тобто всю зиму! Школярка на мить замислилася: «Господь і Собі квіточку створив», – і усміхнулася. Але її думки перервав голос учительки, і вона знову уважно слухала Людмилу Миколаївну:

– Так, діти, пуансетія – це рослина роду молочай, яка росте у тропічній Мексиці та Центральній Америці. Молочай-різдвяник – це вічнозелений кущ, що може сягати трьох метрів заввишки! Проте, якщо поводитися з рослиною необережно, її сік може спричинити подразнення шкіри та інші неприємні реакції. Тому, діти, ставтеся до рослин з повагою, адже вони теж уміють захищатися. Колись цю рослину використовували навіть у медицині, а нині її вирощують переважно як декоративну.

Пролунав дзвінок, і школярі почали збиратися додому. Дорогою Катруся зателефонувала мамі:

– Привіт, матусю! У мене все добре, чекаю на автобус… Матусю, я сьогодні дізналася про одну квіточку. Ми можемо її купити? Я обов'язково доглядатиму за нею, чесно-чесно! Це пуансетія – вона нагадує мені нашого Господа: яскраво-червона, мов кров, і цвіте на Різдво!

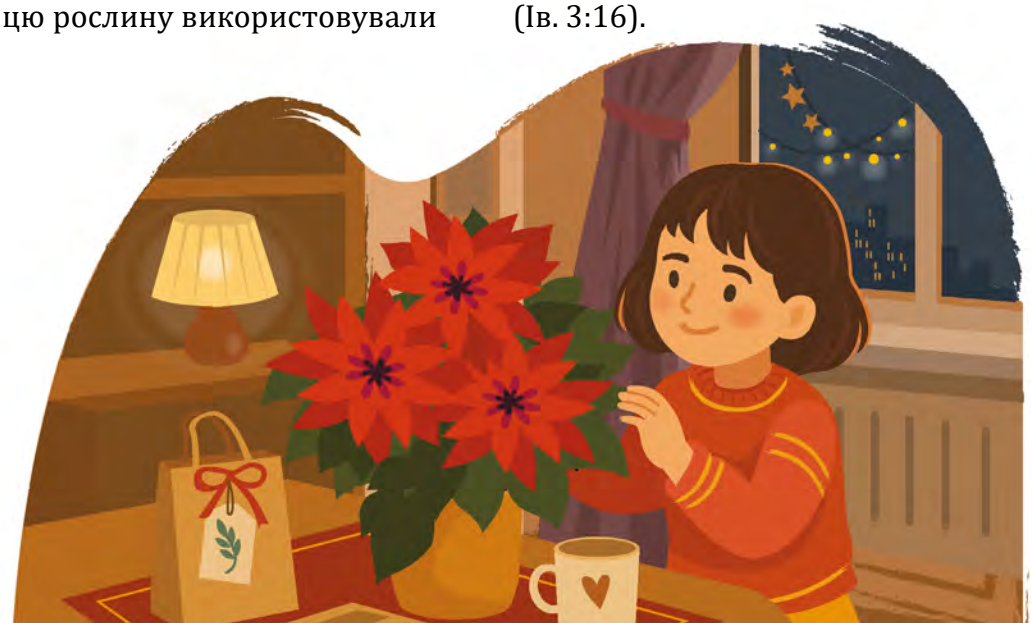
Дівчинка ще довго розповідала про свою рослину, з нетерпінням чекаючи появи нової «подружки». Адже скоро Різдво – коли ж іще купувати різдвяну зірку, як не тепер?

Настав Святвечір. Марина – мама дівчинки – уже підготувала квітку й поставила її на святковий стіл. Радості не було меж!

Катрусі здавалося, що різдвяна зірка, яка колись привела мудреців до Немовляти Христа, тепер своїми червоними квітками нагадує про палку любов Христа.

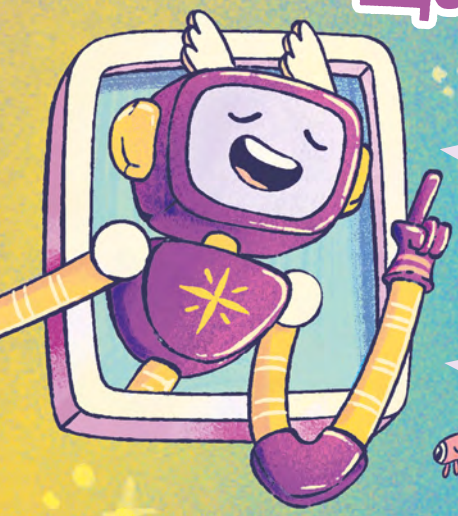
Тож нехай не лише в день Різдва, а щодня кожен пам'ятає слова Святого Письма:

«Бо так Бог полюбив світ, що віддав Свого Єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Авторка ілюстрацій Катерина Правдохіна

ЩО ВАЖЛИВІШЕ ЗА ВСЕ?

Привіт! Данік і Рут запрограмували мене згідно зі Словом Божим – Біблією, а не за інформацією з інтернету. Адже в інтернеті, окрім корисної інформації, є й погана, шкідлива, якій не можна довіряти.

Одного разу я отримав на електронну пошту від невідомого адресанта звичайний лист, але виявилося, що він містив вірус, який пошкодив мою операційну систему. Тоді мої розробники видалили вірус, і все знову запрацювало.

Подібні ситуації можуть траплятися в житті кожного. Є люди, які хочуть «заразити» нас неправильною інформацією. Те, що ми читаємо, бачимо, слухаємо і приймаємо, впливає на наше життя або на краще, або на гірше. Тому маємо бути уважними до будь-якої інформації, яку ми бачимо чи чуємо!

У Біблії написано:
«Усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоби Божа людина була досконала, на всяке добре діло готова» (2 Тим. 3:16, 17).

Що ти дізнався про Священне Писання (Біблію) з цих віршів?
Навколо малюнка знайди й обведи кожне правильне твердження про Біблію.

Біблія – книга рецептів.

Біблія дає мудрість, щоб правильно жити.

Біблія викриває гріх.

Біблія навчає нас.

Біблія виправляє нас.

Біблія – книга казок.

Авторка ілюстрацій Аня Барченко

Якою людиною ти стаєш, коли вивчаєш Біблію та виконуєш її настанови?

Проведи лінію від кожного твердження до вподобайки 👍 або невподобайки 👎.

- Можеш робити все, що заманеться.
- Ніхто не має права тебе карати.
- Людина походить від мавпи.
- Справжній друг кращий за віртуального.
- Земля виникла внаслідок вибуху.
- Я сам можу вирішувати, у яку гру грати.
- Я проводжу за комп'ютером стільки часу, скільки захочу.
- Людину створив Бог.
- Інформаційні технології корисні, якщо ми використовуємо їх правильно.
- Біблія вчить розрізняти добро і зло.

Тепер ти знаєш, що найкраще й найнадійніше джерело істини для нашого життя – це Священне Писання, Біблія.

Читай Біблію, пізнавай Боже Слово й будь уважним до того, що читаєш, дивишся та слухаєш. Намагайся триматися якнайдалі від неправдивої та шкідливої інформації. Тоді ти зможеш жити так, щоб своїм життям радувати Бога!

З книжки «Подорож у світ інформаційних технологій», Василе Філат та інші автори, © Скриптехінфо, 2020

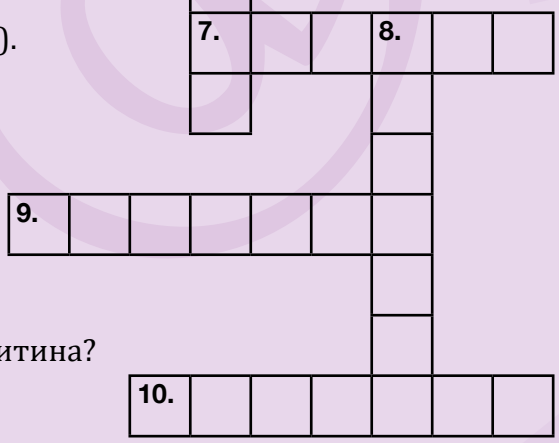
РІЗДВЯНИЙ КРОСВОРД

Склала Ельвіра Куршпетова

Емілія Несенчук, 5 років, с. Зірне

По горизонталі:

1. Що вказувало шлях до Ісуса? (Мт. 2:9).
2. Хто прийшов з далекої країни, щоб вклонитися Христу? (Мт. 2:1, 2).
5. Як звали земного батька Ісуса? (Мт. 1:20).
7. Куди втекли Марія та Йосип, коли Ісуса хотіли вбити? (Мт. 2:13).
9. Місто, де Ісус провів дитинство (Мт. 2:19–23).
10. Хто сповістив Марії, що в неї буде дитина? (Лк. 1:26, 27).

По вертикалі:

2. Як звали матір Ісуса? (Лк. 2:4–7).
3. Мудреці принесли Ісусу золото, _____ і миро (Мт. 2:11).
4. Цар, який хотів убити Ісуса (Мт. 2:16).
6. Місто, у якому народився Ісус (Мт. 2:4, 5).
8. Кому на полі явився ангел? (Лк. 2:8, 9).

Гламазда О., с. Карпилівка

Аніта Ільчук, 10 років, с. Пухова

Тимофій Булда, 8 років, с. Воловець

Анастасія Котяй, 10 років, с. Дроздинь

Неля Котяй, 7 років, с. Дроздинь

Відповіді:

Стор. 2. *Нагорода за служіння.* 1. Анна. 2. Марія. 3. Август. 4. Йосип. 5. Квіріній. 6. Господа. 7. Давид. 8. Гавриїл. 9. Зоря. 10. Єрусалим. 11. Симеон. 12. Вифлеєм. 13. Емануїл. 14. Народження. 15. Єремія. 16. Назарет. 17. Юдине. 18. Захарія.

Стор. 7. 1. Авраам. 2. Музика. 3. Африка. 4. Аромат. 5. Талант. 6. Тренер. 7. Різдво. 8. Острів. 9. Валіза. 10. Алилуя. 11. Яблуко. 12. Осанна.

Стор. 13. «Будь вірний аж до смерти, і Я дам тобі вінець життя» (Об. 2:10).

Стор. 22–23.

Немовля в яслах 1
Кішки на полюванні 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8
Пастухи 9, 10, 11, 12, 13
Бик 14
Віслюки 15, 16, 17
Приспані воїни 18, 19
Підлітки 20, 21, 22
Лисиці 23, 24
Корова з телям 25
Шакали на полюванні 26, 27, 28
Овеча кошара 29
Арфіст 30
Безхатьки 31, 32, 33
Оливна лампа 34
Вози 35, 36, 37, 38
Здивований спостерігач 39
Крадії 40, 41
Жінка з тістом 42
Чарки 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50
Митник 51

Стор. 30. *По горизонталі:* 1. Зоря. 2. Мудреці. 5. Йосип. 7. Єгипет. 9. Назарет. 10. Гавриїл.
По вертикалі: 2. Марія. 3. Ладан. 4. Ірод. 6. Вифлеєм. 8. Пастухи.

СТЕЖИНКА 6•2026

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25000 прим.

СВІТЛО НА СХОДІ

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: *Вальдемар Бенцель*

Відповідальна редакторка: *Ганна Назаренко*
Редколегія: *Таїсія Кушнір, Ельвіра Цорн, Ганна Мікусевич, Олена Зенченко, Ірина Савченко, Людмила Редькіна (переклад творчих завдань із російської)*

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02157.
Телефон: (44) 296-86-39;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 223-1191, e-mail: liteusa@lio.org

Оформити передплату на журнал, надсилати листи й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу й номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати чеками на адресу редакції в Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 29.09.2026.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. *Ілл. Катерина Правдохіна*

Комп'ютерна верстка: *Ганна Мікусевич*

Цитати Священного Писання наведено з Біблії в перекладі Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2026.

ISSN 2194-3796

«Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість,
яка буде для всього народу: для вас сьогодні в місті
Давида народився Спаситель, Який є Христос Господь.
А ось вам ознака: знайдете сповите Немовля,
Яке лежить у яслах».

Луки, 2:10–12